

Veronika
González

Blíz cí

motto

Blízcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Veronika González

Blízcí – e-kniha

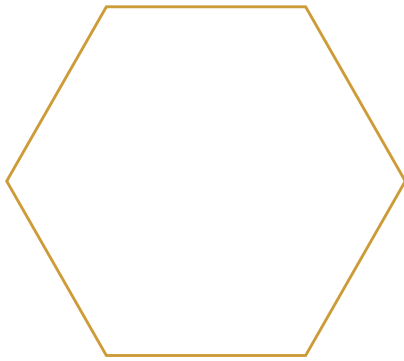
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Blízcí

Veronika
González

Veronika
González

Blízci

Ostatně nevěra není, když si hraješ s tělem,
nevěra je, když předstíráš lásku.

Marta Dzido, Jahodová sezóna

Mým blízkým. Ať už jste kdekoli.

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom,
co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

© Veronika González, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2787-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2795-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2796-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2793-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

BÁRA

Když do umyvadla vylívám krev z menstruačního kalíšku, cítím úlevu. S každým krvácením, které přijde a které znamená, že s mým tělem je všechno v pořádku. Že odcházející vajíčko skončí spolu s kusy sliznice tam, kde má – ve výlevce. Poslední dobou nejsme s Igorem příliš důslední v používání kondomů. Ale dneska je všechno, jak má být. Rudá skvrna na pyžamu mi včera ráno dopřála vytoužený klid. Aspoň na pár dní.

Pustím vodu a opláchnu zbytky karmínové tekutiny. Pozoruju, jak se mísí s vodou a odtéká. Až zmizí úplně. Pár let zpátky jsem měla na starost propagaci k výstavě obrazů malovaných menstruační krví. Bylo to tehdy docela kontroverzní, ale o to Olze šlo. Navzdory shitstormu, co se strhnul ještě před vernisáží, se obrazy prodaly do jednoho a galerie získala na popularitě. Ráda bych si taky jeden koupila, ale neměla jsem peníze, které bych na to mohla obětovat. A co si budem, nemám je ani teď. Nemám je *právě* teď.

Kalíšek položím do skříňky a vlezu do sprchy. Jsem zvyklá, že teplá neteče hned, ale když už mi modrají palce u nohou, zavolám na Igora: „Neteče teplá!“

„Určitě vypadl bojler. Vydržíš hodinku, než se to ohřeje?“ Mluví na mě přes dveře. Dovnitř nejde. Když mám menses, trochu ho to vyvádí z míry. Igor by moji krví určitě nemaloval. Tím jsem si jistá.

Vojta to měl podobně. Těch pár dní v měsíci se ke mně choval se směšnou zdrženlivostí. Že by se pokoušel o navázání intimního kontaktu, o tom nemohla být řeč. Ale Vojta byl tehdy kluk v pubertě a veškeré informace o menstruaci čerpal z reklam na vložky. Nedivila bych se, kdyby si myslel,

že menstruační výtok má barvu modré laguny a v těch „našich dnech“ nosíme nejradši bílé šortky, jezdíme na kole v minisukních, pobíháme s blaženým výrazem po rozkvetlé louce nebo paříme s kámoškama. Zato s Agátou nám trocha krve nikdy nedělala potíže. Protože kdyby jo, tak bychom spolu v závislosti na našich cyklech nespaly skoro půlku každého měsíce. A to by se nemohlo stát. Protože spát s Agátou bylo návykové. Být s ní bylo návykové. A stejně jako všechno, z čeho se vám dopaminová centra v mozku rozsvítí jako atrakce v lunaparku, neexistovala bezpečná dávka. A tak jsem si ji brala celou a celá jsem se jí dávala.

Nechci na to teď myslet, proto na sebe pustím vodu, ačkoli je ledová. Skoro mě to omráčí. Nevyrdržím to ani pár vteřin, jenom se rychle opláchnu mezi nohama, zasunu kalíšek, zabalím se do chundelatého županu a obuju si plyšové papuče. Nikdy jsem nic takového nevlastnila, ale od té doby, co bydlím v tomhle vymrzlém stavení, jsou nevkusné trepky nepostradatelnou součástí mojí garderoby. Koupil mi je Igor krátce po tom, co jsem se k němu loni nastěhovala. Já bych byla radši, kdyby se víc topilo, než abych na sebe většinu roku vrstvila svetry, ale debaty na tohle téma už jsem vzdala.

„Elektrika je v háji. Neohřeje se to vůbec. Budeme muset přespát u našich,“ krčí rameny, když vyjdu na chodbu. „Zítra to opravím, ale za chvíli bude tma a dneska bychom zmrzli. Teda ty určitě.“

„Bude v tomhle baráku někdy něco normálně fungovat?“ ušklíbnu se, ale Igor si to nebere.

„Jo. Ale neudělá se to samo.“

Samozřejmě že neudělá. Udělá to on. A udělá to na úkor našeho společného času. Času, který s ním tak moc potře-

buju trávit, abych se tady úplně nezbláznila. Navleču si džíny a svetr a jdu čekat před dům.

Unavené slunce mě hřeje v zádech a úly na zahradě obléká do odstínů oranžové. Poslední včely se rychle vrací domů, než padne tma. Letos poprvé vylétly už koncem února. Pak ještě nějakou dobu zůstaly v teple, ale už asi čtrnáct dní vylétají pravidelně každý den. A Igorovi přibyla k práci v dílně a na domě i starost o půl milionu pilných dělnic. Už před pár týdny začal kontrolovat, jestli se přes zimu úly nepoškodily. Ale skoro nemrzlo a včelstva přežila bez úhony. Jenom jeden úl měl ucpané česno a na jednom se objevila drobná prasklina, se kterou si Igor rychle poradil.

Igor zamkne, pohledem stejně jako já zavadí o úly a vydáme se na cestu. Je to pěšky asi patnáct minut, ale já se snažím loudavou chůzí prodloužit časový interval aspoň na dvacet.

Igorova matka nás pozdraví jako obvykle. Igora srdečně, mě odměřeně, ale tak, abych to postřehla jenom já a nebylo jí co vytknout. Igor jí sdělí důvod naší návštěvy, ona si zhluboka povzdechne, ale nakonec prohlásí: „Rozestelu vám v obýváku!“

V domě sice pokoje navíc jsou, ale z jednoho Jarka udělala speciální místnost pro návštěvy, kde je neustále naklizeno a kde si vypijeme káfičko jenom o svátcích a narozeninách (a to ještě ne všech), a ve druhém bydlí paní Rubešová, matka Igorova táty. Vzali si ji sem, protože Jarka tvrdí, že babi se o sebe není schopná postarat a potřebuje dohled. Paní Rubešová však v jednom kuse nadává, že ji měli radši šoupnout do domova, protože tady to s ní praští mnohem dřív. Cítím s ní.

„Furt mě jenom zavírá. Nepustí mě ani ke slepicám,“ stě-
žuje si, jakmile Jarka zmizí z doslechu. A nepřehání. Jarka
si na sociálce vyběhala nejvyšší stupeň péče o osobu blíz-
kou, což spočívá především v tom, že dohlíží na to, aby se
babička zdržovala co nejvíc doma. Jinak by si totiž někdo
mohl všimnout, že je pořád značně soběstačná a že sku-
tečný důvod jejího přestěhování sem tkvěl v něčem úplně
jiném než v péči o její blaho.

„Ráno mně skočíte k Vašicovi pro vajíčka. Příští týden
jsou svátky a ty naše slípky jako na potvoru nenesou.“
Jarka hodí s povzdechem peřiny na křeslo a začne jednu
po druhé svižně povlíkat. Když jí chci pomoci, odbyde mě,
že jsem návštěva a nesluší se to. Večer ale bude volat Petře,
svoji (jediné) oblíbené snaše, a stěžovat si, že jsem tak líná,
že si ani spaní nenachystám. K lůžkovinám se nahrne Igor.
„Já návštěva nejsem.“

„Skoro jo, Igore. Pomalu tě teď nevidíme...“

Přestanu poslouchat. Vypěstovala jsem si během posled-
ních měsíců filtr, kterým projde máloco. Slyším slova, ale
nevnímám jejich smysl.

„...a klukům musím koupit nějaký čokoládový figu-
rky k mrskútu,“ nechám k sobě doputovat jen poslední
věty z nekonečného monologu. „Už se nemůžu dočkat.
Letos upeču beránka, když už nechodím do práce. Loni
to stálo za pendrek, když jsem musela za kasu i v neděli.
A Peťa bude taky ráda, když jí chlapečky pohlídám. Aspoň
si pořádně poklidí. Zrovna dneska tady měli spát, ale
nemám je kam dát, když jste tu vy.“ Nespokojeně mlaskne.

Ušklíbnu se a Jarka to zaregistruje.

„Ty to zase slavit nebudeš, že jo?“ ukáže na mě prstem.

Opravdu povedeme stejnou debatu jako loni a předloni?

„Velikonoce? Ne, nebudu.“

Jarka neodpoví, ale silně udeří do polštáře, aby ho natrásla. Ta rána určitě patří mně. Za všechna ta vejce, která jsem nenabarvila, a za beránky, které jsem neupekla. A za děti, které jsem neporodila. To hlavně. Vlastně mě docela překvapuje, že dneska tohle téma ještě nepřišlo na přetřes. To mě znervózňuje. Byla bych radši, kdybych to už měla za sebou.

„Měl bys ju pořádně vymrskat, aby ti neuschla. Se na ňu podívej, je jak lunt. Ženskou musíš mít za co chytit,“ přijde se svojí troškou do mlýna i Luboš. „Že jo, Jaruno?“ Chytí Jarku za zadek a zatřepe s ním.

Luboš komentuje můj vzhled pravidelně. Od začátku nešetří poznámkami na moji „přistávací dráhu“ místo prsou nebo „klučičí prdel“. Plochá zepředu i zezadu. *Fošna*. Přitom vypadám úplně normálně. A i kdyby ne, co je mu do toho? Už toho mám dost.

„Do toho, jak vypadám, vám nic není,“ vyjede ze mě.

Rozhostí se ticho, asi jsem je přece jen trochu vyvedla z míry, protože jsou zvyklí, že si tyhle (i horší) poznámky nechávám líbit, ale nakonec se Luboš rozesměje. Popadá se za břicho a teatrálně se plácá do stehén. „To jsou ty přecitlivělý květinky. Ani srandu si z nich udělat nemůžeš. Nemá náhodou ty svoje blbý dny?“ otočí se k Igorovi. Ani nemluví na mě. Vypustil moji existenci stejně rychle jako ranní pšouk.

Mám, mám svoje blbý dny. Blbý dny mám totiž od chvíle, co jsem tady.

Igor se narovná, aby se mě zastal, ale chytím ho za zápěstí, abych mu naznačila, že to nemá smysl. Přesto to ve mně vře víc než obvykle. Zarývám nehty do dlaní, ale na tváři se mi nepohne ani sval. To tak, aby se kromě toho, že

mě zasáhli, mohli na mně ještě popást. Protože jim nevadí, když mě urazí, jim vadí, když to se mnou nic nedělá.

„Ale ty, Igorku, na pomlázku přijdeš.“ Jarka se neptá, Jarka konstatuje. Ty její zdobněliny jsou směšné. *Igorek, Štěpánek, Lubínek, Petruška*. Já se ale bát nemusím, jsem Barbora. Když má hodně dobrou náladu a moc ji ničím neseru, tak pak jsem Bára. Ale to je málokdy. Tykat mi začala automaticky a bez zeptání, ačkoli už mi bylo osmadvacet, když nás Igor představil. Tyká samozřejmě jenom ona mně. Opačně mi to nenabídla. Ale já bych stejně nechtěla. Nešlo by mi to přes pus. Pořád je to jakási mentální hranice, kterou si od ní udržuju odstup.

Igor se ošije, ale přikývne. Vymrskat matku přijde. Loni jsem ho přemluvila, abychom jeli o těchhle pitomých svátcích na hory. Následující týdny mi Jarka neřekla Báro ani jednou. Dohodli jsme se pak, že Igor bude pokračovat v tradici beze mě. Stejně nikomu nechybím. Zůstávám doma a čtu si nebo upravuju fotky. Poslední dobou se v tom ale plácám. Zakázky tady stojí, fotím tak akorát rodinky v kroksech za půlku své obvyklé ceny, protože jinak bych nefotila vůbec nic, a moje vlastní projekty jsou u ledu. Přeshlapuju na místě, mohla bych se té strnulosti dotknout. Kdybych neměla aspoň malý příjem ze zkráceného úvazku v galerii, nekoupila bych si za pár týdnů ani rohlík. A i tuhle práci poslední dobou flákám.

„Fakt si myslíš, že bych zmrzla?“ šťouchnu do Igora a hodím okem po Jarce zápasící s prostěradlem. Dost možná, že kdybych vypadla, ulevilo by se i jí. Mohla by si sem vzít vnoučky a nemusela by předstírat, že pro ni není problém nás (mě) jednu noc hostit.

„Můžu si od Aldy půjčit centrálu,“ navrhne Igor, protože mi chce vyjít vstříc. Vždycky se o to snaží. Kromě jedné

jediné věci. Bohužel té nejzásadnější. Odstěhovat se odsud. Někam, kde se dá dýchat.

Zakroutím hlavou. Alda ať si svoji centrálu nechá. Než si zrovna od něj něco půjčit, to radši snesu Jarčinu přezíravost i Lubošovo chrápání, které rozvibruje i dvojce zavřené dveře.

Před večerí se zdekuju na zahradu. Igora Jarka nepustí, když už je tady, pomůže jí rozbourat maso, co dostala ze zabijačky od sousedů. S čajem a schoulená v erární péřové bundě, kterou jsem sebrala z věšáku u dveří od sklepa, se schovám na místo, kam není z baráku vidět, a zapálím si. Cigaretu jsem ukradla Lubošovi z dílny.

Zítřka mi bude třicet. Vždycky jsem si myslela, že ve třiceti budu dál. Jinde. Jinak. Ale jsem tady. Stejně. Hůř.

Pořádně si potáhnu. Jako když jsme si předávali poslední cigo z krabičky s Vojtou a Agátou v Lužánkách a leželi u toho na pohozených sepraných mikínách. Chtěla jsem cítit ten náraz, to motání hlavy. A protože jsem kouřila jen málo, bylo snadné toho docílit. Vojta kouření jenom předstíral. Poznala jsem to podle čistounkého filtru, který po něm zůstával, i podle toho, že když jsme si spolu zapálili, buď mu to chcíplo, nebo mu to hořelo dvakrát tak dlouho jako mně. Agáta si toho nejspíš nevšimla. Ona si totiž všimla máločeho, co se netýkalo přímo jí.

„Tady seš.“ Slyším Igorovy kroky, ale nevidím ho, za což může moje oční vada. Jakmile se začne stmívat, jsem ztracená. Když ještě ostatní lidi v příšeří pohodlně rozeznávají barvy, já už vidím jen obrysy. A pak ani to ne.

Protože Igor kouření nesnáší, automaticky mu cigaretu předám, on ji típne a sedne si vedle mě na lavici pod stromem. Nic mi nevyčítá. Ví, že to tady pro mě není

jednoduché. A já vím, že to není jednoduché pro něj. Vezme mě kolem ramen. Stulím se k němu do svetru. Jsem zmrzlá, ale nechám ho, aby mi vsunul dlaně pod bundu. Asi vážně cítí, že toho je na mě moc, protože to obvykle nebývá on, kdo s fyzickým kontaktem začíná. Na to má pořád dost jiné práce. Teď ale dobře ví, co dělá a kam to povede. Nepolíbím ho, protože jsem kouřila, ale vlhce mu dýchám na krk. V tom lezavém předjaří, kdy se teplota po západu slunce pohybuje kolem nuly, ale už je jasně cítit čerstvá tráva, mě bude ještě chvíli napínat, ale pak mi to udělá a já budu oddechovat do jeho dlaně a svírat v sobě jeho prsty. Připomene mi, proč tu jsem. Kvůli němu a tomu, co se mnou dělá.

Jenže jeho otec měl pravdu a já mám přece „ty svoje blbý dny“ a pro Igora je to nejspíš stopka. Ale mohl by mě jenom hladit. Klidně přes prádlo. Stačilo by mi to, abych se udělala. Ale on nepokračuje. Naposledy mi přejede rukama po zádech, dá mi pusku do vlasů a zvedne se. Jsem rozmrzelá. Kromě nepříjemných pocitů ohledně přenocování tady se ještě přidá fyzická frustrace. Zhluboka dýchám a nejradši bych si dokouřila tu cigaretu. Provlhlé kalhotky mě nepříjemně studí.

„Pojď dovnitř. Máma ohřívá vývar. Zítra už budeme ve svém.“

Ve svém? Můj dům to není. Igor ho koupil dávno předtím, než jsme se poznali. Skoro sto let starou chalupu, která ležela dvě desetiletí ladem a dost se to na ní podepsalo. Když v ní začal bydlet, nebyl tam ani splachovací záchod, ale latrina vedle kůlny nabízela téměř romantickou možnost ulevit si blíž přírodě. Tohle období temna znám naštěstí jen z vyprávění. Vykonávat potřebu tedy můžu v relativ-

ním pohodlí a není problém po sobě i spláchnout. Ale tím výčet moderních vymožeností končí. Neustále vypadává elektřina, obvykle ráno, když zapnu fén, v bojleru se voda ohřívá jen pomalu a v nedostatečném množství, do zásuvek v kuchyni radši nic nedávám a vodu vařím na sporáku, protože rychlovarnou konvici současné rozvody neutáhnou. Ale je to v řešení. Říká Igor.

Když tak koukám na nataženou ruku, kterou mi nabízí, aby se mi líp vstávalo, nevím, jestli mám chuť se ji chytit. Přemýšlím, jak by se teď asi tvářila Agáta. Jak by se jí líbilo, v co jsem vyrostla a kde jsem skončila. Nemusím dumat dlouho. Nemusím dumat vůbec. Vidím její ironicky pozdvižené obočí, mírné ušklíbnutí, sarkastický úsměv, který mi věnovala vždycky, když jsme se o něčem dohadovaly a ona měla pravdu. Nebo aspoň když jsem ji já neměla. A to bylo často. Přišlo mi tehdy, že je ve všem dál než já. Že žije dvakrát dýl a tisíckrát víc. Nestačila jsem jejímu tempu, zoufale jsem za ní klopýtala a párkrát si u toho rozbila hubu. Ale pak jsem vstala a snažila se znovu.

Políbila mě v prváku na gymplu na školním výletě. V pokročilé noci, možná už začínajícím ránu. Hvězdy zrcadlené na klidné hladině rybníka, vůně začínajícího léta a končícího školního roku, remcání cvrčků. Totální kýč. Její jazyk si rychle našel můj, prsty jedné ruky mi vpletla do vlasů, druhou mi hladila prsa. V chatce jsme s tím pak pokračovaly až do rána. Pak už to šlo rychle. O prázdninách jsme se potkávaly na přehradě, líbaly se, kdekoli to šlo, na dece, ve vodě, na parníku, který nás dovezl na hrad, a pak na hradbách s výhledem na město. Tiskly jsme se k sobě v plavkách. Agáta byla tou aktivnější, ale v určité chvíli jsem pochopila, že překračuje hranice, za kterými

se i ona ocitá na neprobádaném území. Zmuchlaná prostěradla, lepkavost mezi stehny, vlhké rty, nové vůně, nové chutě, sladkoslaná štiplavost, křik nedočkavých těl. Těl, která nikdy neměla dost. Těl, pro která bylo všechno vzrušující na maximum. Těl, která pořád ještě hledala. Těl, která se cítila nekonečně.

A pak jsme se jednoho srpnového podvečera daly dohromady s Vojtou. Seděl na mole u Kozi horky a popíjel pivo z plechovky. Nečekala bych ho tam, protože se kasal, že léto stráví objížděním festáků a ve městě ho nikdo neuvidí. Zato on viděl nás. S rukama schovanými pod tričkem té druhé.

„Vy spolu chodíte, nebo co?“ položil nám tenkrát zajímavou otázku. A poněkud třaskavou, protože ani jedna z nás netušila, co mu na to odpovědět. Já s Agátou chodit nechtěla. A ani ona nechtěla chodit se mnou. Jenže dělaly jsme všechny ty věci, které lidi, co spolu chodí, běžně dělají. Držely jsme se za ruce, dělily se o pizzu a o cígo, osahávaly se v kině, trávily spolu všechn čas a zdálo se nám ho zoufale málo. Ale označit se za pár? Nesnášely jsme škatulky. Tak proč se někam cpát? Nebylo by to cool. Nebo jsme prostě jenom netušily, kam míříme. To spíš. Kdyby byla Agáta kluk, bylo by to jasnější. Byla by můj kluk a já její holka. Normálka, žádné zbytečné otázky. Tenhle vnitřní distanc jsem si nakonec možná vybrala dobrovolně. Ne proto, že bych nesnášela škatulky obecně, ale proto, že jsem nechtěla být ve škatulce „lesba“.

„Ty seš debil,“ shodila jeho otázku Agáta ze stolu a přisedla si vedle něj.

„To asi jo. Měl jsem tu mít rande a vybodla se na mě.“

„Známe ji?“

„Míla. Z áčka,“ přiznal a napil se piva. Pak nabídl i nám. Nejdřív mně, potom si lokla Agáta.

„Tak to seš fakt debil. Míla je úplně pitomá. Pojd' sem,“ pocuchala ho ve vlasech a přimáčkla si jeho hlavu na prsa. „Co posloucháš?“

„Green Day.“

„Puč.“ Vzala si jeho empétrojku a nasadila si sluchátka na uši. Pak si začala prozpěvovat a já rozpoznala, že se nejspíš jedná o písničku „Jesus of Suburbia“.

„A chodíte spolu teda?“ nedal si pokoj.

Úkosem jsem se podívala na Agátu, která si užívala hudbu a nevěděla o světě. „Asi ne. Jenom tak spolu jsme.“ Moje slova potvrdila i Agáta, když její neumělé „I don't care!“ v kombinaci s potřásáním hlavou vyplašilo právě připlouvající labutě.

Vojta se dál nevyptával.

Agáta si sluchátka nesundala, ale už vnímala, co se kolem děje. Opřela si hlavu o Vojtovo rameno a mě chytila za ruku.

Tam byl ten začátek našeho dalšího hledání. Bažení po dobrodružství a posouvání hranic. Smutný kluk, který se nedočkal vysněného rande, zvědavá holka, co ráda provokuje, a ta druhá, která se ráda zamilovává. Trojka k pohledání.

Nejdřív jsme v tom těžko uchopitelném vztahu měly prioritu já a Agáta. Ale postupem času se veškerá hierarchie vytratila. Vojta pro mě začal být stejně důležitý jako ona. Možná ještě víc, protože bez něj by to nefungovalo. Agáta byla pro jednoho člověka příliš velká smršť. A on mi ji pomáhal zvládnout. V mém milování s ním byla málokdy vášeň, málokdy se mi z něj podlomily nohy. A to se mi líbilo.

Ta jistota, sebekontrola, předvídatelnost. Uklidňoval vody zčeřené zrzavou kalamitou. Byl tam pro mě po drsných hádkách, které neodvratitelně přicházely. Tišil mě. Tišil ji. Měl nás a my jeho. Zbožňovala jsem jeho bezprostřednost a upřímnost. Agáta ho chtěla ovládat, hrát si a těšit se s ním až na hranu. Vzít ho s sebou, nechat za sebou. A zase si pro něj přijít, zvednout ho, okusit, zahodit. Nechat mi ho. Nechat si ho. A tak pořád dokola. Střídali jsme se vedle sebe, překrývali se, odtahovali, vzdalovali a přibližovali, nepravdělně, nepředvídatelně.

Jeho hlava opřená o moje rameno, Agátina v jeho klíně. Vůně mokré trávy, vlnky šplouchající o molo, komáři. My. Léto. Štěstí. Nerozlučná trojka až do maturity. A pak ještě pár měsíců potom. Než mě tu nechali.

Rozhodnu se Igorovu dlaň přijmout.

„Tak jdeme,“ pomůže mi vstát ze studené lavice a nechá mě se do sebe zavěsit, abych se o něco nepřizabila. Nejdřív si myslel, že to s tou šeroslepostí přeháním, než jsem mu jednou v panice volala cestou od autobusu, kam si pro mě musel přijít. Navíc se tmy bojím. Mám z ní takovou hrůzu, že když jsem sama doma, svítím ve všech místnostech. Igor to tiše toleruje, i když vím, že mu to není po chuti. Ale naštěstí upřednostnil moje psychické zdraví před životním prostředím.

Jeho matku však moje duševní zdraví nezajímá ani v nejmenším, takže si ještě ani nezuju boty, když spustí: „Nejseš náhodou v jiném stavu? To jsem taky byla taková přecitlivělá.“

Tak a je to tady. Aspoň to budu mít za sebou.

„Ale to jsem byla o řůnu mladší. Ve tvém věku to musí dát zabrat o dost víc.“

Tak už je problém i můj věk. Jenže dneska je mi ještě pořád dvacet devět. A poslední den, kdy bych se ještě mohla dostat do nějakého ze žebříčků top třicet pod třicet, strávím tady.

„Tak to mám štěstí,“ mrsknou boty do botníku, „že v tom nejsem.“ Chvilí se rozhoduju, jestli budu pokračovat v diskuzi, ale nakonec uteču do koupelny. Tam sedím na sklopeném prkýnku s hlavou v dlaních a přemýšlím, jak dlouho můžu předstírat, že vykonávám potřebu, aby se po mně nezačali shánět.

Doléhá ke mně konverzace Jarky a Igora. I přesto, že schválně spláchnu, to podstatné slyším.

„Nemáš to s ní lehký, Igorku.“

„Mami...“

„Ta děcka nikdy mít nebude. Ona je nechce. S tebou je nechce! Kdyby tě měla doopravdy ráda...“

„Mami!“

Igorovi musí být jasné, že dveře nejsou zvukotěsné. A je to ostatně jasné i Jarce. Takových přestřelek už bylo hodně. Jenže s každou další přijde nové vyostření, nuž se zabodne hlouběji a rány se hojí déle a neochotněji. S každou další jsme si vzdálenější. Nejen s Igorovou rodinou, ale i s ním. I když se snaží, i když mě brání, i když s nimi nesouhlasí (nebo alespoň ne nahlas), tíží mě pocit viny. Kdybych tady nebyla, kdybych mu nevlezla do života, byl by ženatý a Jarce by kolem zástěry skákali rozverní caparti. Jeho život by beze mě byl — když ne lepší — tak aspoň nekomplikovaný. Protože Jarka má pravdu. Nemá to se mnou lehké a na děti si ještě počká. A možná se ani nedočká. Jak bych taky mohla nějaké mít, když jsem sama ještě nedospělá? Když se plácám v samotné existenci? A poslední dobou se mi na

mysl vkrádá otázka, jestli by i můj život nebyl lepší, kdybych nebyla já s ním. To mě obvykle tak vyděsí, že si zakážu tuhle myšlenku dál rozvíjet.

Zvednu se a dojdu k umyvadlu. Pustím si horkou vodu na zápěstí. Bolest, kterou cítím, je svým způsobem uklidňující. Přítomná.

Na chodbě už je ticho. Jarka odešla do kuchyně obsloužit Luboše a Igor je bůhví kde. Snad taky tam. Představa, že se s ní budu muset utkat sama, mi způsobuje úzkost. Nakonec vezmu za kliku a vejdu do kuchyně. Igor už našťástí sedí u stolu a já si zaberu místo vedle něj. Potřebuju ho cítit, moct se ho dotknout. Ale Jarka mě přesadí naproti, protože bude často odcházet a takhle by musela zbytečně obíhat stůl. Ne, sednu si hezky vedle Luboše, který se ani neobtěžoval natáhnout si tepláky. Tak to bude nejlepší.

„Babička se s námi nenají?“ zajímá se Igor.

„Vždyť by si neměla kam sednout, vidíš, jak je tady málo místa. Nebudu kvůli tomu dělat binec v jídelně. Zanesu jí pak večeri nahoru.“

„Já bych se klidně posunula.“ A jak ráda!

„Nebudeme to komplikovat. A jezte už,“ máchne Jarka rukou.

Vývar je slepičí. Víím, že ho nepozřu. S velkým sebezapřením bych snědla třeba játrové knedlíčky nebo i koprovku, ale slepičí polívku? Ne. A ona to ví. Když mě pozvala poprvé na oběd, uvařila slepici na paprice. Vážně jsem se snažila. Snědla jsem knedlíky, omáčku (i když jí prostupovala pachutí ptačí zdechliny), ale maso jsem sníst nedokázala.

„Zase se ti to nepozdává?“ obuje se do mě, ještě ani nepo-
nořím lžici mezi masná oka.

„Není mi moc dobře,“ vymlouvám se, ale víím, že ví.

„Však je to vývar. Vývar je lék. Pár lžiček a uvidíš, že se ti uleví.“

„Mami, když Bára nechce, tak ji nenuť. Já to za ni dojím.“

„Barbora by se měla naučit jíst pořádný jídlo. Protože až bude v jiném stavu, žádný to suší, nebo co to jí, moc nebude.“

Barbora je pořád tady. Ale jako by nebyla. Barbora nebude jíst sushi, protože o tom, co bude Barbora v těhotenství jíst, rozhodne Jaroslava. A nejen ona. Těhotná žena jako věc veřejná. Neautonomní. Přiblblá. V hormonech. Nesvéprávná. Její tělo jí nepatří. Přestává na něm záležet. Těhotná v sobě nosí nový život. Ten její může počkat.

Jarce neodpovím. Stejně se neptala mě. Jenže ona přitvrdí: „Eliška vždycky snědla, co se jí dalo.“

Igor se narovná a odsune talíř. Jeho bývalá žena není zrovna nejlepším konverzačním tématem k večeři. Určitě ne pro něj. A koneckonců ani pro Jarku. Už opravdu neví kudy kam, když to vytáhla.

„Baru, obleč se. Jdeme.“

S radostí ho poslechnu. Nevím, jestli bych tu dokázala zůstat. Jenže se nemůžu zbavit pocitu, že ho odtahuju od jeho rodiny. Zvlášť když Jarka začne brečet a přemlouvat ho, aby nikam nechodil, že to tak nemyslela, že slova se mluví a voda teče... Je to jeho matka. Záleží jí na něm. Na mně ne, s tím jsem se smířila. Ale na něm jo. Jakkoli scestně se chová, cokoli zraňujícího říká, pořád je to její syn, pořád by pro něj zabila. Třeba mě.

Vylitnu z kuchyně a útočiště najdu v chodbě mezi kabáty. Navlíknu se do toho svého a začnu hledat boty. Jsou v úplně jiné přihrádce, než kde jsem je nechala. Možná si je tam dávala Eliška a Jarka nesnesla pohled na to, jak si zabírám

i tenhle posvátný prostor. Už jsem jim toho přece sebrala dost. Elišce manžela a Jarce syna.

Poznali jsme se před třemi lety. Od toho zlomového okamžiku, kdy už najednou nebyl žádný Vojta a žádná Agáta a kdy jsem se dozvěděla, že už ani nikdy nebudou, kdy se mi život převrátil vzhůru nohama, kdy jsem zůstala úplně sama, zoufalá a bolavá, jsem neprožila žádný vztah, co by stál za řeč. Několik povrchních známostí, z nichž většina skončila dřív, než jsem stihla zapomenout odpovědět na zprávu. Podvědomě jsem hledala někoho, kdo by se jim podobal. Kdo by zaplnil prázdno uvnitř mě, utlumil nárazy ode zdi ke zdi. Někoho se stejnou zničující energií, jakou měla Agáta, někoho pečujícího a oddaného jako Vojta. Někoho, do koho bych se mohla zamilovat. Někoho, kdo by se zamiloval do mě. A našla jsem Rudolfa. Splňoval to všechno vlastně dokonale. Až na to, že upřednostňoval vysoké potetované blondáky a naše zamilovanost tak zůstala čistě přátelská. Ale intenzivní.

Nastěhovala jsem se k němu do bytu, nechala se zaměstnat v nově vznikající galerii, k tomu jsem o víkendech fotila svatby a v mezechase se věnovala vlastním projektům. Uspěla jsem i v jedné soutěži se sérií autoportrétů, ta byla dokonce zveřejněná v časopise. A jednou jsem vystavovala v kavárně. Jenže nakonec nic, co by kariérně stálo za řeč. Nebo nic, čím bych si zajistila klidné stáří. Nebo aspoň schválení hypotéky. Ani ten časopis už nemám. Byla jsem přesvědčená, že už na mě žádná bláznivá zamilovanost nečeká, že už to asi neumím nebo to možná už ani nejde. A pak se objevil Igor.

Stál s rukama překříženýma na prsou poblíž východu jednoho queer klubu, který jsme s Rudolfem rádi navště-

vovali. Cítil se nekomfortně. Pobavilo mě to. S kým tu asi je? Nikoho jako on bych tu nehledala. Chtěla jsem se ztratit v záplavě těl, dotýkat se jich, vnímat směs vůní i pachů, lepit se k podlaze a cítit pod podrážkami rozdrcené sklo. Chtěla jsem se bavit, odvázat, rozplynout.

Díval se na mě. Ne nijak nápadně, ale cítila jsem jeho zájem. Jenže mi bylo proti srsti ztrácet čas s někým, kdo vypadal, že se celý večer nepohne z místa a maximálně mi na baru koupí panáka. Když se odváže. Přesto jsem jeho pohledy opětovala tak dlouho, až jsem přestala vnímat bouřící dav. Oddělila jsem se od něj, už jsem nebyla jeho součástí. Těla kolem se pohybovala, rozmazávala. Zdržovala jsem se u stolečku a občas mávla na Rudolfa, který se bavil s klukem v děrovaném nátělníku. Ten už mě potřebovat nebude.

A pak Igor zmizel. V panice, kterou jsem nechápala, jsem se rozhlížela a hledala ho. Potřebovala jsem na vzduch. Nebo na cigáro. Ostatně dalo se to spojit. Vyběhla jsem z klubu ven, opřela se o zeď a zavřela oči. Nebyla jsem moc opilá. Ale střízlivá taky ne. Když jsem oči zase otevřela, stál naproti. Držel v ruce nemožně malou lahvičku džusu. Chtěla jsem ho. Tak strašně, že mi zatrnulo v rozkroku. Ale možná jsem jen chtěla někoho a mohl to být kdokoli. Zaujal mě, protože se tak moc lišil od toho, co jsem si myslela, že chci? Muž v seprané flanelové košili s nepřístupným výrazem. I když mě sledoval, neusmál se na mě. Ale tam venku, v pokročilých nočních hodinách, těsně před svítáním, v uličce pod Pekařskou mezi stovkami odhozených vajglů to bouchlo. Šel ke mně. Rozhodněji než potom připouštěl. A pak prostě řekl: „Promiň. Moje žena je tu s kamarádkou na rozlučce, přišel jsem ji vyzvednout.“

Jeho žena. Jeho žena je některou z těch nanynek s tykadly ve tvaru penisu a plackou *team bride*. Ta, co mě polila aperolem, nebo ta, co zracela do umyvadla na záchodech? Jestlipak mu každou neděli vyvaňuje svíčkovou a peče buchty? Aspoň tak jsem si život těch předčasně zestárých holčiček představovala. Taková já jsem byla. A nejspíš pořád jsem.

„Tak proč stojíš tady venku?“

„Ještě se baví.“

Takže jsem mohla vyloučit tu ze záchoda.

„Ale ty moc ne.“

„Já na tohle nejsem.“

„A na co seš?“

Poprvé se zasmál. Kolik mu může být? Třicet dva? Třicet pět maximálně. Mají děti? Jestli mají děti, tak je to v háji, do toho se nepustím. A jestli je nemají, mění to něco? Mění to všechno.

„Děcka vám hlídá babička?“ zkusila jsem.

„Nemáme děti.“ Slyšela jsem v jeho hlase zaváhání. Proč?

„V tom případě by sis se mnou mohl dát skleničku.“

„Řídím.“

„Mně nevadí, když budeš cucat džus.“

Líbila jsem se mu. Něčím jsem ho přitahovala, nedokázal to ve svém výrazu potlačit. Byla jsem tolik jiná než holka, kterou si dost možná ukvapeně vzal. Byla jsem příležitost se zachránit.

„Kousek odtud je bar, kde míchají skvělý drinky. I nealko.“

Tvářil se čím dál pobaveněji a tím pádem i přístupněji. „Na bary taky úplně nejsem.“

Samozřejmě.

Zaváhala jsem. „Bydlím za rohem. A džus mám.“ Sama sebe jsem se ptala, co to dělám. Ale nemohla jsem si pomoci. „Bára,“ natáhla jsem k němu ruku, když mi na můj návrh neodpověděl.

„Igor,“ stisknul ji. „Radši půjdu,“ dodal a nechal mě stát na chodníku, zvlhlou a ztrápenou. Trapnou. „Tak třeba někdy.“

„Třeba,“ prohodila jsem k jeho žádům. Dovnitř jsem se už nevrátila. Rudolf mi psal v půl páté ráno, jestli žiju, a já mu musela popravdě odpovědět, že jen tak napůl.

Následující dny jsem se ho snažila najít na facebooku, ale jediné, co jsem o něm věděla, bylo, že se jmenuje Igor a bydlí někde v prdeli. V zoufalství jsem nakonec přesně tohle zadala do googlu. Igor z prdele. Dozvěděla jsem se díky tomu, že jakýsi Igor Zajiček namaloval obrázek k albu Morčat na útěku s názvem *Di do prdele!*

O týden později jsem se vydala do stejného podniku i přesto, že jsem měla druhý den fotit svatbu a potřebovala jsem se na to vyspat. Scestně mě totiž napadlo, že tam na mě třeba bude čekat. Samozřejmě že nečekal. Čekal na mě jinde. A nebyl sám.

Stál ve špalíru svatebčanů čekajících na obřad před Novou radnicí. Spolu s dlouhovlasou blondýnkou po boku. V jakém vesmíru se tohle mohlo stát? Dalo se to považovat za náhodu? Neměla jsem čas o tom přemýšlet, protože nevěsta vystupovala z auta a já musela být u toho. Většinou jsem nefotila přímo ji, ale reakce přihlížejících. Ono vylézání z auta v deseticentimetrových jehlách a se zašprajcovanou obručí pod sedadlem moc fotogenické není. Věděla jsem, že jestli se budu někdy vdávat, tak v teniskách. Už jsem té klopýtavé chůze uličkou, zaseknutých podpatků v kanálech a pohmožděných kotníků na kočičích hlavách viděla dost.

Igor si mě až do obřadu nevšiml. Na svatbách se snažím být nenápadná. Jedu si to svoje a fotím, málokdy někoho vyruším kvůli pózování. S pózováním obvykle ruší lidi mě. Před koncem obřadu jsme si vyměnili kratičký pohled, on naznačil jakési kývnutí, já pokrčila rameny a usmála jsem se. I když jsem tušila, že on mi úsměv neoplatí. Nevím, jestli to tak skutečně bylo, musela jsem se soustředit na první novomanželský polibek.

Svatba to nebyla ničím výjimečná. Průměrný obřad, unifikovaná řeč oddávajícího, předvídatelný výběr skladeb. Nic co bych si pár týdnů po odevzdání fotek pamatovala. Kdyby tam nebyl on. Koláčky, které jsem později uždibovala na hostině, se však průměru vymykaly. Už jsem pracovala na třetím, když ke mně přišel.

„Jsou dobrý?“ zeptal se a pro jeden se naklonil. Mohla jsem mu to usnadnit a udělat krok stranou, ale nepohnula jsem se ani o píd.

„Vynikající. Jsi tu sám?“ Předstírala jsem, že jsem si jeho doprovodu nevšimla.

„Ne. S Eliškou.“

„Eliška je...?“ provokovala jsem ho. Chtěla jsem, aby nazval věci pravými jmény. Abych se zase vrátila na zem a přestala si představovat jeho oblečení pod mým gaučem.

„Moje žena.“

Trochu jsem si ji z klubu vybavovala. Nevěstu Janu ale vůbec. Nepoznala jsem ji, navzdory tomu, že jsme spolu před svatbou mluvily na zoomu. Ale já mám obecně špatnou paměť na tváře. Možná kdyby si ráno mezi natáčky nasadila falická tykadla, bylo by to snazší. Jenže ve svaatební den se chce každá proměnit v princeznu. A k tomu se čelenka s ptákem nehodí.